

הלבנות יומ טוב סימן תקה תקו

באר הגולת

הגהה (ח) ואינז'יהקי סח'ל'ב במחנה ביום-טוטוב (ט) וישראל ר'אלה (י) יש להקל (שבא' מתש"ה), (יא) אף גענו בו אפוד, ואין לשנות. מיהה, ביומס-טוטוב של גלויות (יב) מפרק ביום-טוטוב (ד) שני הכותות אשורי ריש בעזה. אם מפרק ליום לאינז'יהקי לחלק בעקבתו בשתה, עז לצליל פיקן שה שפיך כ. וכך לפקן פיקן תקי פשיף ה אם מפרק ליום-טוטוב:

תקור דין לישא ביום-טוב, ובו ט' סעיפים:

א (א) **אאן** (ב) מודרין קמח בירום-טוטן (ג) פרדי לילש. (ד) אלא יקח באCMD הדעתה: הגה (ד) ומברך

באר היטב

ראשן גם בשבט ובכפין ובקפין ומי' נדקה לו מחקרא בעפוא, עיש' וכן בשווות מקוריי
אליא ארך שערת קרבה תולב נבלע בפאלל, רואודל דקאנל החהא בעובלים
סלי אחיד של כס"י בבלע שעהלה צי' או וו'ן אל וואחו בדם א' דיס'יטוב: (7) צי'.
ו'ו'ס רמקר בולד שמי של גלויה, הקטמת קורנות, וביך נמי', עיש'
שהאריה והעליה קאן לוו מפקך רמי', ולען בכחיה העומדת לאכילה וחולב לתוכן אקליכון אפלו ישותאל פקר לוולב גלקטונו, ואם איזה עמידה לאכילה
וחולב לתוכן אקליכון פיליא בפלגא שכתבת פסיון צחא סיד אם יש מקצה ביטש. ובכפיה אונז'היר אפלו איזה עמידה לאכילה פקר לחולב לאקליכון, אכל
לחולב לקוריה ריקנית אסדה בכל עזנן; ואם איזי קהי חולב לקדרה ריקנית אסדור בויבורו, זאמ' נחלב בשפה אפלו לאקליכון וכוכחת העומדת לאקליכון פמי'ש
סיפין שה פ'כ, אסדור בירוט' א' שאחריו אכל ביזס בשרו; ו'ו' שטסלאית אפנין בעזנן זה בטמ'ס פס'ין חקיג'ס'ין, עציל הפט'א. עזנן טינן שכ'ה סעיף לב אם
טפר לעין מהקה מוחמת צער, עזנן לעיל סע'ן סע'ן תזריך טשש: (8) מוזןן. דקהה יכול למזרן מאטמול:

משנה ברורה

לעומם שנוטן במחשבת הפליגי, כל פפה קאן ר' חלב נבלב בו, וניש לאחחות קהנטון שעובידין על זה (אהתנוים): (ה) ואנאל' יהודוי החולב בהמה וכוכי. הינו בטופרת לאכילה, או שוחלב במקה שלו ולית בה ממש טקאה נונחליל ביטון שנאכלו בעומקתו למליכה בעונמת לאוכילה רמי: (ט) וישן אל רואה האדם אין רואה, אסור לישן אל לעולם לשוחותם, קראיתא בירוחה דעה סיון קטו סעיף א⁷: (ו) יש לךקל. הינו אפלוי אם קלבו לקדורה ריקנית, רלא מקרני נולר, (ז) מפני שהישן אל עצמו קהה פקר לקלב אופיה לקדורה שיש בה אכלין ועלין בכל מובן הדבר⁸ נמי' וא' וש'א. ובכיחמאיר פטב, דאר לדעה זו אין להקל (ט) כי אם קחולב להזע אכלין, ולא בא לחדש לדעה זו כי אם דרבנרי החולב בהמה שלול מעד אפלוי בעומקתו לפיקבה, דאן שאנאה קשל על עכוב'. וכככל: (א') אך גהאו בו אסור. הינו רקגנרה ניקנית אסור אף (ל) [בקצרכיס] חולב, אקל אם הוא חולב להזע אכלין מבאה מה מה שלו, (ט) אף אם היה עונמת לחוליבה שרי, ובככל בקשייתן ת. וכן יישן אל מקר לחולב מטבחות עטומם, אפלוי גערת לפיקבה, להזע אכלין. דאן

בבאgor הולכה בדור המהוויל לאקל' הבהרנוו שטן באפלול אל-מלגטן לאכל לאלטמר אכבר:

א אין מודרני קמץ וכו'. ברכין דלא צרע פת הוא (ה) ולא יתקלך אס לא ווֹדָה, לא המייר חכמים, (ג) דנרא במודר למאכ'ו;
ב כדי ללווש. ואם ליקח קמץ לפחות ובודקה שאריך לוּה מזה, יש לומר דשירוש ומיגון; (ג) אלא יקח באחד הדעתה. ואם נוטל
ג בעיה שפודר בחל, צריך לפחות מעת או להוציא מעת⁽³⁾; (ד) ומתר לךח וכו'. רוצה לופת, שאינו צדיק להעירות (ד) כו' פלי הקמץ
 למתוך ערגרנו, אלא יכול למחב צו למתוך ספק של גוףך אונע-על-גב שונשוחה גמא שם, והזקא גבי עפר חישון לנטא ולעליל קסימן

שער הchief

(ב) אף שפירושם כן בפרק זה אספונים לא בוגרים, אם כן בפרק זה גם קבוצה של ילדים תחוץ לקבוצה דאספונים מושם נולדה. ובקיצור דמוקן הוא והואל והזיה כשלוחת חקלב לתוך הקבוצה, אלא על-פרקן הסקא דקלבלו לתוך הקבוצה שיש שם נולדה, דהיינו אאל וו-טשאנה, כי נמי בעכברים ויאא הכא, שפתקה לא שיא הכא, נולד שפתק בז, פמו שפטת המאנ' אברהם? וזה בראור הכא' שטנטיק זפ-טינק לסקל אכל מיטעם אחר. שעדתו שם דאיין בחולב לתוך הקבוצה קשים נולדים צד' חיכא דבנטה עופרת לא כליה או בנטה עופרט דאן צוות פיטום מקצת, ורק דאסם יישנאל חולוב, יש בו עיל-לְבָנִים ליטוט אונק, דמעקער אאל וו-טשאנה טשאנה אברהם, ובן טשען פיטוט מרטש'א חיל טטישי טימן רוכו שפטים שם אאל לתוך מקבוצה דאן מהאלא טשאנה, אכל בעכברים דלא שיא דה, שוי, עין שם: (ט) ובן טשען פיטוט מרטש'א חיל טטישי טימן רוכו שפטים שם אאל לתוך מקבוצה דאן מהאלא טשאנה, אכל עין טם, וו-טשען שם גומג על כנרי החולב קאי דבריזו: (י) אף דעל-היביט איסairo ייינה פרושו רום צוונה ניגו בו ואפור, לא קעטטני, רמאשר אס-הונינים וכן נבואר הכא' לא מושמע בן: (ו) אחרונות: (ז) קאנ' אברהם בשם זריכרמשה: (ח) קמו לענין מבלין בשלהו סיון תקר: (ט) ריש': (ט) ביחס בפירוש דברי השודר ושיא': (ז) דרב' ז' ושיא':

תקד: (ג) רשיי: (ג) ביחס לברוח דברי הכתוב ושים: (ז) סקירה וש"א:

הַלְבּוֹת פֶּסַח סִימָן תְּקֵה תְּקֻנוֹ

כִּיאוֹרִים וּמוֹסְפִּים

ס"ק עא) שיכין שהבהמה אסורה באכילה בשבת מחמת איסור שחיטה, אף החלב שלא אסור מושם מוקצה [וראה שם ס"ק עב]. ולגביה מעשה החליבה עצמה כתוב שם ס"ק עא שהוא אסור, אף על פי שהחליבה נעשית לתוכך אוכל, והוא מה שבתבונו שם בטעם הרובה. ובשעה"צ לעיל (ס"ק ב) מבואר, שהחליבת חלב שאסור להשתמש בו אסור ביום טוב, מפני שהוא נעשית שלא לצורך או רוח דיים.

בניה"ל ד"ה שהיא
הפרק לנוון לינק ח'ב ביל"טוב¹⁰
 10) ואיך אדם שאינו גונח מחמת חולין אלא רק מחמת רעב, כתוב לעיל (ס"י שכח ס"ק קח ו-ק') שמותר לו לינק ביום טוב אם אין שם נברר שימוש לחולב עבורה. והוסיף, שאם יכול לחולב לתוך מאכל, יעשה כן לאו יינק בפיו. נבעTEM הדיתור לוגונח לינק, כתוב במשנ"ב לעיל (שם ס"ק קח) שהתריר מלאכה ואוריותה הנעשית לבסוף ייד במקומות צער, והוסיף בשעה"צ לעיל (ס"י תעוז ס"ק ט), שיכין שאין דרך מפרק בקר, אין הניתקה והשותת במלאה כללו.

סימן תקן דיני לישת ביום-טוב

[משנ"ב ס"ק א]

לא התיו חכמים, דרואה גמודך לאבבו).
 ו לענין מודדיה בשבת, כתוב לעיל (ס"י שו ס"ק לך) שאסורה היא משום עובדן דחולין זורהה שוע"ע והרב (כאנ ס"א) ומשן"ב לעיל (ס"י שכח ס"ק ג).

למרוד לצורך מזווה, כתוב לעיל (ס"י שו ס"ק לך-לה) שמצוות כיוון שמודידה למזווה אינה נראית כמצוות של חולין. אמנם, לענין מודדת קמה בזום טוב כשלعال יידי קריבל לדעת אם יש בו שעור הפרשת חלה. כדי שיוכל לברך על הפרשתה, מבואר בשוש"ע לעיל (ס"י תען ס"ג) שיש אוסרים, ובוואר בראי"ש (ביצה פ"ג ס"י טו) שהטעם שמודידה לצורך זה אינה מותרת מחמת שהיא צורך מזווה הוא ממשום שהוא אפשר לרמזו מבעוד מבעוד יומם, שהרי לא היה הקמיה מותקן כלל אם היה עשו כן מכעדי יומם, אך נאכן המזווה בחרשא, ובשורות שבת הלו ח"ט סי' קלחה).
 המשנ"ב שם (ס"ק י) שapkף לדעת האוסרים למזרד אין המזווה בחרשא על ידי קריבן שאינו מודה, כיון שאפשר לקרב את שתי עשות בחפרשה, ולזה פריש מהן חלה בברכה).

[משנ"ב ס"ק ב]

שפיריך לזה מזווה, ייש לומר ד"שראוי).
 2) וכן לענין מודדת תנבלין כרי ליתן בתבשול, כתוב השוע"ע לעיל (ס"י תקד ס"יד) שמותר, כדי שלא יותן יותר מדי וורתקל בתבשול, אכן, כתוב המשנ"ב שם (ס"ק כב) שאם דרכו גם בימות החול לחתת הבבלין בקירות נבללי למזרד אותו בחרשא, אסור לו למזרד אותו ביום טוב.

[משנ"ב ס"ק ב]

אץ ריך לפתח קצת מעת או להוסיף מעת¹¹).
 3) וכן על פי שלנדרור בלבד לא לדיק מזווה, בגין ראן וברמי"א לעיל (ס"י שכח ס"א). מ"מ לשקל בלבד לא לדיק כתוב המשנ"ב לעיל (ס"י תק ס"ק ח) שאסורה, שמי"מ נראה כשוקל [נראה מה שבתבונו שם (ס"י שו ס"ק לך) הבדלים נוספים בין מודידה לשקלות].

[משנ"ב ס"ק ט]
 ואם אין רואה, אסור לישנא כל לעולם לשותם, פרטיאו בירעה זעה סיקן קטו סעיף א').

2) ובטעם הרומר כתוב השוע"ע שם, שחושושים שנאכ עירוב חלב טמא, והוא מדברי הגمرا (יעז לה, ב).

ובזמןנו, שיש פקווד ממשלתי על קר שלא יערבו עם החלב חלב שבא מבהמה טמאו,ומי ישערו על הזרואה זו צפוי לעונש, כתוב החוז"א (ויז"ס סי' מא ס"ק ד) שיתכן שנחשב הדבר בהשגה שלא יעבורו, ואין לאסור חלב שנחלב על דד נרכז אף אם אין רואה בשרוף טעים נוספים. עיין שם. ובתב הגרי"ל קנייטסקי (קריניא דאגירטה חיב סי' קכט) שלמענשה החוז"א הייל בוה בשעת המלחמה, והתריר לבחוורי ישימת חלשים להשתמש באבטחת חלב נבר, מחמת הטריפה הממשלתו. ובשם החוז"א העדרו (השובות והנהנות ח"א סי' תמא) שאמור שלמענשה אין להקל מה לא לקטנים או לילדות בתוך שלושים יומם לזריהם. וכן כתוב בשווית ארוחת משה (ויז"ד ח"א סי' מ"ט-מ"ט), שיכין שהחלימה נעשית מטעם מפעלים, וש עליהם אזהרה על פי חוק ופיקוח ממשלתי שלא יעבור חלב טמא, מורה מן הרין לשירות את החלב. אלא שבעל נשך יחויר בדבריו וזה דבריו בז"ד ח"ב סוף סי' לא-ו-לה, ובמקרים אחר כתוב (ויז"ד ח"ד סי' ד), שלמענשה אין להקל אלא בשעת הדחק. מאירך, בשווית מנהת יצחק (ח"י סי' לא אוות טו) כתוב, שלמענשה נזהרים בחלב שיש עליו פיקוח ממשלתי, שלא להשתמש בו אף לקטנים.

ובארץ ישראל בזמנינו, שהליך ממשקוי החלב שייכים ליהודיים מומחה והפעלים שחולבים בהם הם נברים, דעת הגרי"ש אלישיב (שווית ישא יוסף ויז"ד סי' יג) שיש לדון להקל בברברה, כיוון שמשמעות החלב בודקים את טיב החלב של כל רפה, ומשלימים לבול הרפת בהתראות, ומשום קר הוא ורא לעבר דבר אחר בחלב, כדי שלא להפסיד ולפגום את טיבו, אלא שלמענשה אין להקל בוה לבתיחילה עד שהייה משגיח שנכנס וווצאל אחת לכמה ימים [כבעמיה] בשבעה בזמן החליבת, ובכך החלב בשר למזרדים. והוסיף (שם) אותן ג) שאם הותקנו ברפותות מצלמות וידיוו המצלמות את החלבים, ואין לחולבים אפשרות לזייף את הרבה, נזהבת החליבה בנעשית בהשנה ישראל. והגרי"ש ואונור כתוב שם סי' י"ד וברשות שבת הלו ח"ט סי' קלחה), שאפשר להקל בוה נון הדין, ממשום שותבן שבשהחליבת נעשית בפני ישראל מומר אין זה נכלל בגירות חלב עכורים, ובמקרים שאין מוציאות בהמות טמאיות, והמפעל מקפיד מזא על תערובת חלב טמאי, ויש במוחלבות חלב ישראל פ"י שים מוחלב שחלבו הנברים, מוחרם הדבר מזא, אך מ"מ יש להדר לבתיחילה שישגוח ישראל שומר תורה ומצוות על החליבה.

[משנ"ב ס"ק י]

על-גון בבלל מוקן הלא¹²).

8) אמן לעיל כתוב (ס"י שע"ה ס"ק עב) שנחנת בחלב גירות 'משקין שובי', דהיינו, שנאסר לשותות ממשקים שייצאו מלאיהם מותוך מאכלים האסורים בטහיטה בשבת ויום טוב, מחמת גירות שמא יבוא לטוחט מלכתהילה, מבואר לעיל (ס"י שע"ה ס"ק ב). וראה שווית רעיק"א (מהדוריך סי' ה ד"ה ומזהם), נשמת אדם (כל פא סוף ס"ק א) ונערך השלוחן (ס"ז).

[משנ"ב ס"ק יב]

אסור ביום-טוב ראשון שחל אחריו ביום ראשון מושום בקבנה¹³.
 9) ובוואר מדבריו שחולב שנחלב לתוך אוכל אסור בשבת עצמה, ואפ אם הבהמה עומדת לאכילה. ובטעם הדבר כתוב לעיל (ס"י שע)

